

Ellie Dean

Schuilen voor de storm

Vertaald door Carolien Metaal

DE FONTEIN

Proloog

Portsmouth, november 1942

April Wilton klampte zich vast aan de reling van de torpedomotorboot. Ze scheerden over het woelige, grijze water van de Solent om de motor te testen die zij en haar collega-Wren net een onderhoudsbeurt hadden gegeven en ze genoot met volle teugen van dit opwindende gevoel. Sinds het verlof van de vorige dag had ze zich een beetje somber gevoeld, maar nu was ze vastberaden om opgewekt te blijven.

Aprils blonde haar werd opgezwiept door de wind, terwijl het water aan beide kanten van de boot opspoot en in het zwakke, winterse zonlicht glinsterde als juwelen. Ze was tijdens het verlof opgetogen op weg naar huis gegaan in de hoop dat haar moeder haar elegante uniform zou bewonderen en trots op haar zou zijn. Dit verlangen naar haar moeders goedkeuring was echter zoals gebruikelijk in de kiem gesmoord en van een compliment was geen sprake geweest. De trieste waarheid was iets wat April niet langer kon ontkennen: Mildred Wilton was een veeleisende, egocentrische vrouw die overal iets op aan te merken had en zich beklaagde over de ontberingen van de oorlog, alsof de strijders het met opzet op haar comfortabele leventje gemunt hadden. Maar goed, Mildred gaf voor van alles en nog wat de schuld aan een ander. April wist dat ze zich er beter bij neer kon leggen dat haar moeder nooit zou veranderen. Ze moest het geweldige nieuwe leven dat ze ontdekt had niet door haar moeder laten verpesten.

‘Fijn om te zien dat je niet meer zo chagrijnig bent,’ schreeuwde

Paula om boven het regelmatige gebrul van de motor uit te komen. ‘Was het echt zo erg thuis?’

Ondanks haar vastberadenheid voelde April zich opnieuw gekwetst toen ze terugdacht aan de onverschillige manier waarop haar moeder haar ontvangen had. Ze haalde knikkend haar schouders op. ‘Moeder werd volledig in beslag genomen door de nieuwe collectie hoeden voor de winkel en nadat ik een tijdje haar gebruikelijke klachten over het gebrek aan materialen en de onbekwaamheid van haar hoedenmakers had aangehoord, ben ik bij een paar vrienden op bezoek gegaan.’

Paula gaf zuchtend een klopje op haar schouder. ‘Ouders kunnen erg lastig zijn, hè? Mijn vader heeft zich het grootste deel van mijn bezoek opgesloten in zijn studeerkamer. Maar goed, daar zijn we nu weer even vanaf. We dragen ons steentje bij. Het leven is opwindend, toch?’

‘Absoluut.’ April pakte de reling steviger vast toen de voortrazende boot een scherpe bocht maakte die hen in minder vaardige handen in het water had doen belanden. Ze grijnsde terug naar Paula terwijl het haar uit hun gezicht werd geblazen, het schuim op hun oliegoed spetterde en de wind het onmogelijk maakte om verder te praten.

April genoot van het heerlijke gevoel van vrijheid dat haar altijd overviel als ze op het water was. Het leven bij de Women’s Royal Naval Service was opwindend en bevredigend, ver weg van de verstikkende sfeer thuis en de beperkingen van de kostschool waar Paula en zij hun hechte band hadden gesmeed. Ze had geen moment spijt gehad sinds ze de lezing van de rekruteringsofficier in haar examenklas had bijgewoond en de poster had gezien met de aansporing: **KOM BIJ DE WRENS EN BEVRIJD EEN MAN VOOR DE VLOOT!**

Paula en zij waren allebei achttien en hadden zich bijna een jaar geleden op dezelfde dag aangemeld na een korte secretaresseopleiding om de tijd tussen school en de volwassen wereld te vullen. Ze waren niet alleen bevriend vanwege hun gedeelde passie voor

boeken, films en dansen, maar ook omdat ze er al snel achter waren gekomen dat ze een vergelijkbare ongelukkige jeugd hadden gehad. Paula's moeder was gestorven voor Paula's zesde verjaardag en haar vader had niet geweten hoe hij met zijn verdriet moest omgaan, laat staan met dat van zijn jonge dochter. Hij had zich op zijn werk gestort en Paula tijdens de schoolvakanties overgeleverd aan de niet zo zachtzinnige genade van een kille, berekenende nanny met een grimmig gezicht.

Aprils vader was kort na haar negende verjaardag bezweken aan een hartaanval en ze miste hem nog steeds. Helaas hadden ze geen hechte band gehad, want als gevolg van zijn strenge opvoeding hield hij al zijn emoties verborgen onder een nogal formeel laagje vernis. Toch had hij genoeg om April gegeven om een buffer te vormen tussen haar en Mildred.

Mildred had met onverbloemde opluchting gereageerd op zijn overlijden. Ze was vastbesloten om met het geld dat hij had nagelaten een nieuw bestaan voor zichzelf op te bouwen. Ze had April nooit veel verteld over haar leven vóór het huwelijk – April had het vage idee dat haar moeder secretaresse was geweest – maar nu begon Mildred een nieuwe carrière als eigenaresse van de beste hoedenwinkel in Tunbridge Wells, onbelemmerd door het huwelijk en de dochter voor wie ze duidelijk weinig tijd had. April had dit gebrek aan belangstelling of genegenheid nooit begrepen en Mildred had de reden ervoor nooit onthuld. Dus was het met een wederzijds gevoel van dankbaarheid dat April zich had ondergedompeld in het kostschoolleven en nu in dit nieuwe, opwindende avontuur bij de WRNS.

Gezien haar naïeve en pijnlijk verlegen karakter had ze het in het begin niet gemakkelijk gehad en zich een tijd lang geïsoleerd gevoeld tussen de andere meisjes, die erg zelfverzekerd en wereldwijs overkwamen. Maar dat was langzaam veranderd doordat ze vrienden begon te maken. Nu had ze eindelijk het gevoel dat ze er echt thuishoorde en wezenlijk deel uitmaakte van iets heel bijzonders.

Paula en zij hadden de basisopleiding voltooid op Mill Hill in Londen, waar de dagen in beslag genomen leken te worden door het schrobben van vloeren, het in conditie blijven, het leren zichzelf te verdedigen tegen een gasaanval en het eindeloos marcheren, waar ze allebei een enorme hekel aan hadden. Ze hadden zich een compleet nieuw vocabulaire eigen moeten maken bij de marine – bedden waren kooien, slaapkamers hutten en hun kwartieren ofwel onderkomens hadden namen als HMS Midge – maar op de een of andere manier maakte dat het er alleen maar opwindender op.

April hield zich stevig vast aan de reling toen de kapitein weer een scherpe bocht maakte en op de kust af koerste – of, in marine-taal, de basis – waar flottieljes torpedomotorboten, MGB's en kleine landingsvaartuigen met een platte bodem aangemeerd lagen. April wierp een blik op Paula, zag haar grijnzen en wist dat ze hetzelfde dacht als zij, want dit was wat ze gezien hadden toen ze hier na de basisopleiding aankwamen om bij het onderhoudsdetachement te gaan werken. Ze hadden zich reuzetrots gevoeld in hun gloednieuwe uniform – een marineblauw jasje, rok, das en een wit overhemd – en met hun pet zwierig schuin op hun hoofd. Het was onmogelijk geweest om niet te giechelen en te blozen om het gefluit en de juichende kreten die volgden op hun mars over de scheepswerf.

Omdat ze zelf mochten kiezen wat ze wilden doen bij de Wrens waren ze helemaal gegaan voor de onderhoudsafdeling in plaats van opgesloten te zitten op een kantoor, hoewel ze geen idee hadden wat dat werk met zich meebracht. En dat mysterie werd nog groter toen ze werden uitgerust met broeken met wijde pijpen, een ketelpak en oliegoed. Ze vroegen zich af waar ze zich in vredesnaam mee in hadden gelaten.

April lachte spottend op het moment dat de boot vertraagde om tussen de flottieljes door te manoeuvreren. Paula en zij waren met drie andere nieuwe rekruten geweest toen ze door de haven hadden gemarcheerd en voor het eerst aan boord waren gegaan van een torpedomotorboot. Nadat ze door het luik naar beneden waren

geklauterd, hadden ze oog in oog gestaan met half ontblote matrozen in de hitte van de machinekamer. De onthutste stilte die daarop volgde werd al snel verbroken doordat de hoofdwerktuigkundige zijn mannen blaffend opdroeg op te houden met staren en door te gaan met hun werk. Voor een van de meisjes, die blijkbaar een erg beschermd leventje leidde, bleek het zien van zoveel halfnaakte mannen te veel te zijn, want ze werd dieproud, schoot de ladder weer op en eiste overgeplaatst te worden naar een kantoorbaan.

April en Paula hadden een blik gewisseld en onderdrukt gegiecheld, terwijl de matrozen zich haastig weer van hun taken kweten. In de daaropvolgende maanden waren ze echter gewend geraakt aan het zien van blote, glimmende borstkassen, aangezien ze het merendeel van de tijd doorbrachten in die verstikkende, zweterige hitte van machinekamers om te leren stekkers te vervangen, versnellingsbakken en verdelerkappen te demonteren, en wat er allemaal nog meer nodig was om de boten elk moment in te kunnen zetten.

De boot kwam tot stilstand en deinde zachtjes op en neer aan de aanlegsteiger. April en Paula salueerden naar de kapitein en liepen over de verroeste ijzeren ladder om de stabielere houten planken op de kade te bereiken. Ze zwaaiden vrolijk naar de bemanning en haastten zich vervolgens door het gewoel in de uitgestrekte haven; ze wilden snel terug naar hun onderkomen, HMS Firefly, om zich gereed te maken voor hun avondje uit. Het comité voor de gecombineerde strijdkrachten gaf een feest in een van de grote gemeentegebouwen die waren gevorderd door de marine en zij waren uitgenodigd.

HMS Firefly was in feite een groot pension dat ook door de marine was gevorderd en het had dan ook grote hilariteit veroorzaakt toen de Engelse verrader lord Haw-Haw in een van zijn propaganda-uitzendingen had verklaard dat de geweldige Luftwaffe haar aan het zinken had gebracht.

Het pension stond een eindje van de kust en huisvestte vijftien Wrens die werkten als koerier, typist, telefonist, intrigant en de vele

andere functies die beschikbaar waren, zodat mannen vrijgemaakt konden worden voor werk op zee. De burgerbevolking was grotendeels geëvacueerd en ondanks de bijna dagelijkse bombardementen die de stad in puin legden was het nog steeds bedrijvig in Portsmouth. HMS Firefly was slechts een van de vele accommodaties van de Wrens, WAAF en ATS, en gezien de nabijheid van een Amerikaanse legerbasis, een RAF-basis op Thorney Island en duizenden geallieerde matrozen, mannen van de luchtmacht en mariniers met verlof, was er een grote behoefte aan de sterk in de minderheid zijnde meisjes – wat allemaal erg opwindend was.

Ze klosten op hun lompe laarzen door de voordeur naar binnen en renden de twee trappen op naar hun gezamenlijke hut op zolder, waar ze een schitterend uitzicht hadden op de zee en de flottieljes met oorlogsschepen die voor anker lagen in de luwte van het eiland Wight. Tot hun teleurstelling was het eiland plotseling tot verboden terrein verklaard en het gerucht ging dat de gezamenlijke strijdkrachten daar speciale trainingen hielden – misschien zelfs voorbereidingen troffen voor een invasie in Frankrijk – dus Paula en zij hadden hun nieuwsgierigheid naar de beroemde gekleurde kliffen en zandstranden niet kunnen bevredigen met een bezoek.

April trok haar laarzen en doorweekte oliegoed uit en liet zich op een van de twee eenpersoonsbedden zakken om zich ook van haar ketelpak te ontdoen. De kamer was nogal klein en spaarzaam gemeubileerd, maar de blauw-witte bedspreien van de marine maakten het wat huiselijker. Alles wat voor rommel kon doorgaan was opgeborgen in de ladekast en de kledingkast, want de hut werd elke dag geïnspecteerd door hun onderofficier en voor de kleinste overtreding van de strikte ordelijkheidsregels werden straffen uitgedeeld.

‘Ik weet niet hoe het met jou zit,’ zei Paula vanonder de trui die ze over haar hoofd trok, ‘maar ik rammel. Ik hoop dat de yanks iets fatsoenlijks te eten hebben, want de marinerantsoenen worden met de dag kleiner.’ Haar bruine ogen glommen van verwachting terwijl ze haar donkere krullen uitschudde.

April schoot in de lach en kleepte zich verder uit tot ze alleen nog haar voorgeschreven ondergoed – onaantrekkelijke beha en wijde zwarte onderbroek – aanhad. ‘Meestal wel en de marine zorgt vast voor extra alcoholrantsoenen.’ Ze wierp een blik op haar vriendin en ze deelden een verrukte grijns over de avond die voor hen lag. De feesten van de gecombineerde strijdkrachten werden steeds legendarischer en ze prijsden zichzelf erg gelukkig dat ze vanavond geen brandwacht hadden.

In de tochtige, ijsskoude badkamer een verdieping lager namen ze snel een bad in de voorgeschreven hoeveelheid water en trokken vervolgens zorgvuldig hun chique uniform aan dat door alle meisjes uit de andere diensten benijd werd. Dat uniform diende te allen tijde gedragen te worden – zelfs op feesten – en hoewel het heerlijk geweest zou zijn om nu en dan een fatsoenlijke jurk aan te trekken, scheelde het in ieder geval kledingbonnen. Het marineblauw stond hun allebei goed; het nauw aansluitende double-breasted jasje en de kokerrok benadrukten hun slanke figuur. De zwarte kousen waren van een nogal dik katoengaren, maar zorgden toch voor wat extra glamour, die zelfs de onaantrekkelijke en nogal lompe veterschoenen niet weg konden wissen.

April borstelde haar schouderlange haar en maakte er behendig een chignon van. Ze bracht zorgvuldig mascara, poeder en lippenstift aan en zette toen haar pet zo op haar hoofd dat het blauwe insigne in een perfecte hoek stond. Bij het knopen van haar das zorgde ze ervoor dat de knoop precies in het midden zat. Ze knikte voldaan en ging toen haar gabardine jas van de marine pakken.

‘Laten we hopen dat er vanavond geen luchtaanval komt,’ zei ze, terwijl Paula haar paraplu zocht. ‘Het zou echt zonde zijn om dit feest te missen.’

‘Ik denk niet dat de moffen zich druk maken over het verpesten van onze kans op een pleziertje, helaas,’ mompelde Paula. Slaande deuren en luide stemmen die door het huis galmden, kondigden het vertrek van andere meisjes aan. ‘Schiet op, anders lopen we het

eten nog mis. Je weet hoe hebbertig die koeriers zijn.'

Ze renden de trappen af en de voordeur uit om er buiten achter te komen dat het donker was en het regende. De straten glommen in het bleke maanlicht dat af en toe tussen jachtige wolken door scheen en water druppelde van de sierlijke metalen trellis boven het smalle portiek. Ze klaptten hun paraplu open en schoten de straat over op het moment dat hun bus rammelend aan kwam rijden. Ze betaalden de conductrice, begroetten de andere meisjes aan boord en waren binnen een paar minuten opgewonden in gesprek over de geweldige mogelijkheden die de komende avond zou brengen.

Er was een duidelijke scheiding tussen de meisjes, want hoewel ze voor het grootste deel uit respectabele middenstandsfamilies kwamen, waren er ook een paar die met de spreekwoordelijke zilveren lepel in de mond geboren waren en zichzelf ver verheven voelden boven de anderen. Met hun bekakte stemmen en nogal hooghartige gedrag zonderden ze zich af, terwijl de rest het liefst onder elkaar bleef, net als dat ze dat op school gedaan hadden.

Terwijl de bus langs de gapende bomkraters en vernielde gebouwen reed, begon April zich opgelaten te voelen door het af en toe nogal vulgaire taalgebruik van de meisjes om haar heen. Ze genoot van het dansen en de gezelligheid op deze feesten, maar waakte ervoor dat de jongens zich vrijheden veroorloofden. Net als veel van de andere meisjes kende Paula die schroom niet; door de plotselinge vrijheid na het beperkende leventje thuis en op school had ze zich met hart en ziel gestort op wat er dan ook geboden werd, vooral de verlokkingen van de behoorlijk opzichtige Amerikanen met hun snoepjes, nylonkousen en sigaretten die kusjes en knuffels opleverden – en misschien nog wel meer. April moest daar niets van hebben.

Paula had April geplaagd met haar preutsheid en zelfs geprobeerd verschillende blind dates voor haar te regelen, maar April hield ze allemaal met liefde op afstand tot de ware zich aandienende, ook al vonden sommige meisjes dat ze daardoor het gevaar liep voor arrogant uitgemaakt te worden.

De bus baande zich grommend een weg door de stad en bereikte de hoek bij het gemeentegebouw waar het naar buiten zwevende feestgedruis hen begroette. Het feest was al in volle gang. April en Paula stapten gehaast de bus uit en iedereen zwermde af op de muziek van de bigband.

Het was een hels kabaal en de enorme zaal stond vol met mannen en vrouwen uit alle onderdelen van de geallieerde strijdkrachten. De Amerikanen waren met hun mooie uniformen, charme en bijna kinderlijke openheid in groten getale aanwezig, maar er liepen ook militairen uit Noorwegen, Zweden, Denemarken, Polen, Nieuw-Zeeland en Australië rond. En die vochten allemaal om de aandacht van het relatief kleine aantal meisjes.

April en Paula gaven hun jas en de doos met hun gasmasker aan de vrouw van de garderobe en liepen snel terug naar de zaal. De twintigkoppige band bestond uit Amerikaanse mariniers. Ze speelden Glenn Millers 'In the Mood' en voordat ze hadden kunnen kijken wat er te eten en te drinken was, werden de meisjes de dansvloer op getrokken.

De jitterbug was vermoeiend maar ook stimulerend, en April ontdekte dat haar danspartner, een Amerikaanse matroos, er erg goed in was. Ze grijsde verrukt naar hem – een gesprek voeren was onmogelijk vanwege de herrie – en stortte zich op de dans. Vanuit haar ooghoeken zag ze dat Paula vlak bij haar aan het dansen was met een RAF-eskadercommandant met een opvallende snor.

Het werd steeds drukker op de dansvloer. April had erg veel dorst en was zo buiten adem dat ze de matroos met een knikje bedankte en zich een weg door de menigte baande naar de tafels die kreunden onder het gewicht van eten en drinken. Ze schepte een bord op met plakjes ham uit blik, een worstje, aardappelsalade, koolsla en vierkantjes geel maisbrood dat de Amerikanen leken te verkiezen boven het nationale brood dat zij en de rest van de Engelse bevolking haatten, niet alleen vanwege de onappetijtelijke kleur, maar ook omdat het nogal zwaar op de maag lag en korrelig smaakte. Er waren ook

klontjes goudkleurige boter – een absolute luxe – en schalen trifle met een hoge berg slagroom erop. Die yanks wisten wel hoe ze een feest moeten cateren.

Ze vond een hoekje waar ze zittend kon eten, terwijl ze keek naar de bedrijvigheid op en rond de dansvloer. Een sluier sigarettenrook krulde langs het hoge plafond en het volume van het geroezemoes was toegenomen om boven de muziek uit te komen. Er hing een enorm bagagenet aan het plafond dat gevuld was met honderden ballonnen. De Amerikanen hadden echt hun best gedaan om een feeststemming te scheppen.

Het moest raar voelen voor deze jongens om zo ver van huis te zijn. Ze zouden hun familie vooral rond de kerst verschrikkelijk missen, dacht ze weemoedig, terwijl zij de kerstdagen liever hier zou doorbrengen dan bij haar moeder. Ze hadden het erover gehad tijdens haar recente verlof en Mildred was zichtbaar opgelucht geweest dat April niet van plan was om te komen logeren, want zij zou die twee dagen in een hotel verblijven en het was onmogelijk dat April daar ook naartoe kwam. April vermoedde dat haar moeder een nieuwe aanbieder had – de zoveelste in een lange rij van nogal opgeblazen oudere mannen sinds haar vader was gestorven – en was al even opgelucht dat ze dienst had.

Het heerlijke eten was op, maar April was er nog niet helemaal aan toe om zich weer tussen de menigte op de dansvloer te wagen. Terwijl ze slokjes van haar bier nam, kreeg ze een stel Afro-Amerikaanse soldaten in het vizier. Ze stonden, omringd door een stel snaterende meisjes van de ATA, aan de zijkant. Ze had gehoord over dit speciale tankregiment dat nog geen week geleden was gearriveerd om te trainen voordat het naar het front gestuurd zou worden. Net als hun voorgangers leken ze te genieten van alle vrouwelijke aandacht. Uit ervaring wist ze echter dat dit soms problemen kon veroorzaken, want niet alle andere Amerikanen waren van hen geëنديnd.

Geamuseerd keek ze naar de flirtende meisjes. Ze begreep dat zij

zich aangetrokken voelden tot deze exotisch aandoende mannen die er in hun uniform erg knap uitzagen. Haar blik verschoof en opeens sloeg haar hart een slag over.

Hij was langer dan de anderen en de knapste man die ze ooit gezien had: breedgeschouderd, smalle heupen en een donkerbruine huid. Zijn arendsneus paste perfect onder gevleugelde donkere wenkbrauwen, donkere ogen en hoge jukbeenderen, en met zijn stevige kaaklijn en bijna vorstelijke houding viel hij op tussen zijn kameraden als iemand die wist dat hij heel bijzonder was.

Hij stond te praten met de meisjes die hem en zijn vrienden omringden en April kon haar ogen niet van hem afhouden. Blijkbaar voelde hij haar intense blik, want opeens keek hij haar aan. Het leek wel of alles om hen heen wegviel en zij nog de enige twee mensen waren.

Zijn blik was als een vurige, magnetische aanraking die haar tot in de kern raakte. Haar lichaam reageerde daarop met een verhoogde hartslag en een hevig trillen vanbinnen. Ze was verstrikt door hem, kon haar ogen niet van hem afhouden, ook al hoorde ze de meisjes om hem heen giechelen en voelde ze haar wangen warm worden. Hij kwam naar haar toe; die bruine ogen hielden haar gevangen als een vlieg in een web.

‘Wilt u met me dansen, *ma’am*?’ vroeg hij bijna lijsig en met een stem die zo laag en melodieus was dat ze golven van genoeg door zich heen voelde gaan.

April knikte, want ze was niet in staat te spreken. Zodra hij haar hand vastpakte, voelde ze zich betoverd; ze was zich er amper van bewust dat ze overeind kwam en zijn armen in zweefde, terwijl de band een langzame wals inzette.

‘Sergeant Daniel Clement, tot uw dienst, *ma’am*,’ zei hij met die prachtige diepe stem.

‘Wren April Wilton,’ kreeg ze eruit, terwijl ze haar moed verzamelde en hem aankeek. Ze zag dat zijn bruine ogen onder de lange, dikke zwarte wimpers gouden vlekjes hadden en dat de lippen bo-

ven de vierkante kin sensueel gevormd waren. Ze wendde gehaast haar blik af, doodsbang dat hij haar gedachten zou kunnen lezen.

‘Leuk je te ontmoeten, April Wilton.’ Hij trok haar dicht tegen zich aan. ‘Ik denk dat wij het heel goed kunnen vinden samen.’

Ze ademde zijn geur in, voelde de kracht in zijn lichaam toen hij haar tegen zich aan drukte en werd hopeloos verliefd.

Hij bewoog zich met een vloeiende sierlijkheid over de dansvloer, trok haar moeiteloos van de ene dans in de andere totdat ze het gevoel had zo licht als een veertje te zijn – één met de muziek en met hem. En toen het aftellen naar middernacht begon en het licht werd gedimd, hadden ze geen van beiden in de gaten dat de ballonnen naar beneden kwamen of dat er om hen heen heen gejuicht werd, want ze gingen totaal in elkaar op.

Op het ademloze moment waarop hij met vragende ogen zijn grote hand om haar nek legde, keek April hem aan. Haar hele wezen werd naar hem toe getrokken en haar lippen weken uiteen terwijl zijn vingers haar nek streelden en langzaam door haar haar omhoog gleden. Zijn prachtige mond ving haar lippen en ze sloot haar ogen, terwijl ze werd meegevoerd in een wirwar van emoties. Zijn kus was vol vuur en wakkerde wonderlijke sensaties aan die ze nooit ervaren had of zich zelfs maar had kunnen voorstellen, sensaties waardoor ze zich wellustig voelde en snakte naar meer.

Uiteindelijk trok hij zich terug en keek haar blij verrast aan. ‘Wauw,’ zei hij zacht. ‘Dat was me nog eens een kus, dametje.’

Ze staarde hem brandend van verlangen en met een halfopen mond aan in de hoop dat hij haar weer zou zoenen.

‘Laten we een rustig plekje opzoeken,’ mompelde hij. ‘Dan kan ik je even helemaal voor mezelf hebben.’

De alarmbellen van waar dat toe zou kunnen leiden galmden door haar hoofd, haar moeders stem die haar waarschuwde voor de gevaren van mannen en de behoefte om onbezoedeld te blijven tot haar trouwdag. Ze deed haar uiterste best zich daarvoor af te sluiten, want er was iets krachtigs in haar wakker gemaakt en ze ver-

langde naar zijn kussen, hunkerde ernaar zijn handen op haar huid te voelen, zijn lichaamswarmte te delen en zijn krachtige armen om haar heen te voelen. Ze aarzelde en stond op het punt te capituleren, ondanks het feit dat ze hem nauwelijks kende.

‘We moeten gaan, April, anders zijn we niet op tijd thuis.’

Paula’s stem maakte haar aan het schrikken en verbrak de betovering. April wist niet of ze nu geïrriteerd of dankbaar moest zijn. ‘Ja, dat is zo,’ zei ze met tegenzin.

‘Dit is Saul,’ zei Paula met een brede glimlach, terwijl ze een andere soldaat naar voren schoof. ‘Ik weet zeker dat hij en jouw vriend ons naar huis brengen als we het lief vragen.’

Saul had een lichtbruine huidskleur, kort, krullend zwart haar en hetzelfde zuidelijke accent, maar was lang niet zo knap als Daniel, die ze snel voorstelde aan Paula. Daniel leek totaal niet uit het veld geslagen door de brutale onderbreking. Hij gaf Paula een hand en glimlachte opgewekt naar zijn collega. Gearmd verlieten ze de danszaal en begonnen aan de lange wandeling terug naar HMS Firefly, zonder zich iets aan te trekken van de miezer en de koude zeewind.

Toen ze eindelijk hun onderkomen bereikten, loodste Saul Paula naar de tuinmuur en nam Daniel April in zijn armen. Zijn kus was zacht en heel teder, maar veroorzaakte een chaos bij April vanbinnen. Ze hapte naar lucht toen hij haar losliet.

‘Kan ik je weer zien?’

Haar hart sloeg een slag over en voordat ze had kunnen bedenken hoe onverstandig het was om té gretig en naïef te zijn, flapte ze eruit: ‘Ik heb morgenavond vrij.’

Zijn brede glimlach toonde prachtige, gelijkmatige witte tanden. ‘Dat is dan afgesproken,’ zei hij. ‘Ik kom je om acht uur ophalen.’

Paula dook op, terwijl ze gehaast probeerde haar haren te fatsoeneren en haar pet recht te zetten. De mannen liepen weg en de meisjes keken hen na tot ze uit het zicht verdwenen. ‘Zelfs als ze lopen, lijken ze te dansen,’ mompelde Paula met een goedkeurende zucht, voordat ze de deur openmaakte en April voorging op de trap.

Het huis maakte zich gereed voor de nacht en alleen het zachte geruis van de radio en het incidentele gemompel van stemmen achter de vele gesloten deuren was te horen. Ze bereikten de zolderkamer en brachten zich met zuchten van vermoeidheid vermengd met genot in gereedheid voor het slapengaan.

April probeerde nog steeds in het reine te komen met de storm van emoties die ze die avond had ervaren. Ze stelde spottend vast dat haar handen trilden toen ze probeerde de knopen van haar jasje los te maken.

‘Mijn hemel, je hebt het zwaar te pakken, hè?’ zei Paula plagend. ‘Niet dat ik het je kwalijk neem, hoor. Hij is net een filmster en nogal verpletterend op de dansvloer. Iedereen keek naar jullie.’

April bloosde en probeerde tevergeefs haar blouse los te knopen. ‘Dat heb ik niet gemerkt,’ mompelde ze.

Paula giechelde. ‘Nee, dat dacht ik al. Jullie gingen helemaal in elkaar op.’ Ze kreeg een ernstige blik in haar ogen. ‘Ik hoop wel dat je voorzichtig bent, April. Je bent de onschuld zelve en die jongens zijn maar op één ding uit. Je weet toch dat ze niet te vertrouwen zijn, hè?’

Aprils goede humeur verschrompelde. Ze wist dat iedereen er zo over dacht, maar ze wilde Daniel niet over één kam scheren met de rest. Hij was zo zachtaardig geweest, zo lief, en hij had geen bezwaar gemaakt toen Paula en Saul hen hadden onderbroken of geprobeerd te ver te gaan tijdens hun laatste kus. ‘Ik mag dan naïef zijn, maar ik ben niet gek,’ antwoordde ze luchtig. ‘Ik zorg wel voor mezelf, maak je maar geen zorgen.’

Paula keek haar even aan en zuchtte. ‘Ik heb de zevenentwintigste een afspraak bij de anticonceptiekliniek. Waarom ga je niet mee?’

April wist dat Paula kort nadat ze bij de Wrens was gegaan dingen had geregeld voor zichzelf, omdat ze indertijd vaste verkering had met een matroos. Alleen al het idee om naar zo’n kliniek te gaan stond April tegen, want het leek verschrikkelijk berekenend en feitelijk nogal louche voor een alleenstaand meisje om dit zelfs

maar te overwegen. En ze was nou niet bepaald van plan om met Daniel naar bed te gaan. Natuurlijk niet. Daniel mocht dan iets zeer krachtigs en opwindends bij haar losgemaakt hebben, nu het heetst van de strijd voorbij was en ze helder kon nadenken, wist ze dat ze de kracht zou vinden om zich daartegen te verzetten. ‘Ik heb die dag vroeg dienst. Een andere keer misschien,’ mompelde ze.

‘Maar ga er wel naartoe, April. Als ik bedenk hoe het er vanavond aan toe ging tussen jullie, zou het best eens snel uit de hand kunnen lopen. En ik zou het verschrikkelijk vinden als je in de problemen kwam.’

April wist dat Paula het goed bedoelde, maar hoewel ze zich vanavond behoorlijk had laten meeslepen door Daniel was ze absoluut niet van plan haar gevoelens voor hem uit de hand te laten lopen. ‘Als het er serieus uit begint te zien, ga ik naar die kliniek,’ zei ze verzoenend. ‘En kunnen we dan nu eindelijk gaan slapen?’

Aprils vastberadenheid werd in de tien dagen daarna, toen ze elk gaatje in hun drukke agenda’s aangrepen om elkaar te zien, steeds minder. Hij was met haar uit eten en uit dansen geweest, had naast haar gezeten in de verduisterde bioscoop en in de beslotenheid van schuilkelders. Ze hadden gepraat, gelachen en elkaar beter leren kennen. Hij gaf haar het gevoel dat ze gekoesterd, beschermd en gerespecteerd werd, dingen waarnaar ze haar hele korte leven verlangd had. Toen Daniels kussen veeleisender werden en haar lichaam ernaar schreeuwde door hem bemind te worden, onderdrukte ze de alarmbellen in haar hoofd, negeerde de irritant knagende twijfel en stelde een bezoek aan de kliniek keer op keer uit. Er woedde een oorlog en tijd was kostbaar – en zoals Daniel herhaaldelijk had gezegd: zodra zijn training erop zat, zou hij verscheept worden en ze moest er niet aan denken om ook maar één minuut van de tijd dat ze samen konden zijn te verspillen.

Ze hadden gedanst en cocktails gedronken in de danszaal van een chic hotel iets voorbij Portsmouth aan de kust. De bedwelmen-

de mengeling van alcohol en sensuele spanning bleek onweerstaanbaar, dus toen hij bekende dat hij zo vrij was geweest om een kamer te boeken, had ze zwijgend zijn hand gepakt en was met hem de trap op gelopen.

Hij wist dat het haar eerste keer was en hoewel ze opeens overweldigd werd door een bijna verlammende verlegenheid, was hij liefdevol en geduldig geweest; hij had haar overgehaald zich te ontspannen en te genieten van de sensaties die zijn lippen en handen bij haar opwekten. En toen het voorbij was en ze verzadigd en voldaan in zijn armen lag, zei hij dat hij van haar hield en dat hij wilde dat ze altijd bij hem zou blijven.

Verschenen van Ellie Dean:

*Een nieuw begin
Ver van huis
Geef nooit op
Een groot hart
Altijd in mijn hart
Voor altijd
Een mooie toekomst
Afscheid voor even
Een gelukkig weerzien
Als ik aan je denk
Schuilen voor de storm*

Eerste druk oktober 2025

Dit is het elfde deel in de serie Een veilige haven.

Oorspronkelijke titel *Shelter from the Storm*

Oorspronkelijke uitgever Arrow Books

Copyright © Ellie Dean 2016

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Carolien Metaal

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Trevillion/Shutterstock/De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7475 9

ISBN e-book 978 90 261 7476 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7477 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.